

La Ciutat

Quinzenal afiliat a l'Esquerra Republicana de Catalunya

Redacció i Administració: Alonso Martínez, 27 - NÚMERO SOLT: 10 CENTIMS

P L O R

Catalunya plora la pèrdua de D. Francesc Macià i Llusà. En els ulls dels fills de la pàtria catalana ha acudit generosa una llàgrima i els que no s'han extremat davant el túmul sever d'el gran patrici en el marc del Saló de St. Jordi, ni l'han acompanyat en el seguici mortuori pels carrers de Barcelona, les noves radiades els han fet sentir més viva la dolor per la mort de l'Honorable President de la Generalitat de Catalunya.

Ha estat tot un poble que ha bategat unànimament, i amics i enemics no han pogut menys que rendir-se a la realitat—que la mort ha fet palpable—de la valor intrínscament catalanesca i republicana de l'il·lustre finat.

Home tot bondat i cor, d'una finor espiritual i gran dolcesa, en el tremp i el caràcter enèrgic d'un alliberador i lluitador, portava damunt les espatlles un quart de segle de la història nostra, que el temps jutjarà serenament. L'afabilitat amb què es dirigia a les multituds que l'escoltaven i el sabien redemptor de Catalunya, els «seus, amics meus» que eren les paraules de salutació i comiat en tots els seus discursos, portaven l'empremta d'una llibertat restaurada, de la confiança que tenia en el poble, i de la fe i la constància en els ideals que tota la vida l'arborà. Exemple que tots devem seguir.

Nadal endolat. Multituds, milers i milers de persones que acudien a retre el pòstum homenatge

al Mestre, a fixar en els ulls la imatge de Macià jacent, i que en haver passat per davant el túmul en aquella nit trista de Nadal, es giraven una i moltes vegades per gravar en la retina, en el cor i en la voluntat, la serenitat del rostre que ens donà la glòria de les llibertats que disfrutem, i que en el gaudi ens fa pensar més i més en la dolorosa separació.

Cel aplomat. En els llums i faroles vels negres. I un seguici apesarat que camina lentament, com dolent-se de separar-se de la despulla gloriosa de Macià, com volent retindre freda, i amb la vitalitat de l'exemple, el cadàver de qui fou ànima, calor i guia dels nostres destins.

El poble, l'autèntic poble de Catalunya, reté en massa, homenatge a l'Honorable Macià, al primer President de la Generalitat restaurada, al gran repúblic, a l'excels catalanista, a l'idealista que lluità i conquerí les llibertats nostrades.

En la fredor del cap-vespre, en el cementiri, un humil queia ferit en abraçar el cadàver estimat, en la tasca feixuga i amarga de sebollir-lo—un d'aquells humils que tan apreciava D. Francesc—i el poble, que era el veritable solament on s'afermava la personalitat de Macià, rebia en el rostre la bufetada humida i freda de l'aire mediterrani, i la més crudel de saber-se separat per sempre més del patriota íntegre, i no sabé marxar fins que la llosa feixuga, retengué en el si de la tomba, el cos gloriós de D. Francesc Macià.

Que la seva vida, exemple ens sia!